

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/15/2016
Identifikačné číslo spisu:	9512100004
Dátum vydania rozhodnutia:	25.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9512100004.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Petra Paludu, JUDr. Petra Szaba a JUDr. Aleny Šiškovéj, v trestnej veci obvinených U. P. a L. T. pre obzvlášť závažný zločin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák., na neverejnom zasadnutí konanom 25. septembra 2017 v Bratislave o dovolaní obvinených proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. novembra 2013, sp. zn. 3 To 9/2013, v spojení s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku z 21. augusta 2013, sp. zn. PK-1T/1/2012, takto

rozhodol:

I. Podľa § 382 písm. b/ Tr. por. dovolanie obvineného U. P. sa odmieta.

II. Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného L. T. sa odmieta.

Odôvodnenie

Špecializovaný trestný súd v Pezinku rozsudkom z 21. augusta 2013, sp. zn. PK-1T/1/2012, uznal obvineného U. P. za vinného z obzvlášť závažného zločinu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 145 ods. 1 Tr. zák. a obvineného L. T. z obzvlášť závažného zločinu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 145 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. c/ Tr. zák., a to na tom skutkovom základe, že

v presne nezistený deň koncom marca až začiatkom apríla 2010, v skorých ranných hodinách, po predchádzajúcej slovnej vyhrážke pod vplyvom alkoholu poškodeného D. R., nar. XX. J. XXXX, adresovanej obžalovanému L. T., že jeho družke povie o milenkách menovaného obžalovaného, v osobnom motorovom vozidle obžalovaného U. P. zn. Peugeot 309 striebornej farby ev. č. M. XXX R., po zastavení na odľahlom mieste medzi obcami R. a U. v okrese Ilava v smere na R. M. F. a vytiahnutí poškodeného z vozidla, ho obžalovaný L. T. udieral kovovým obuškom o dĺžke asi 30 cm, pričom ho zasiahol dvakrát do čelovej oblasti hlavy a najmenej dvakrát do hrudníka a ramien, a potom v úmysle usmrtiť, prikázal obžalovanému U. P., aby v tom čase na zemi sediaceho poškodeného udel sekerou s dĺžkou poriska asi 70 cm, na čo obžalovaný U. P. jej tupou kovovou časťou jedenkrát tzv. golfovým úderom veľmi veľkou intenzitou udel poškodeného do zadnej časti hlavy, v dôsledku čoho tento upadol

do hlbokého bezvedomia; následne ho obaja obžalovaní naložili do batožinového priestoru vozidla, prikryli dekou a obžalovaný L. T. na neho nahádzal päť až desať kameňov o hmotnosti približne 5 kg, aby sa pod nimi udusil, keď počas jazdy počuli ako poškodený zachrčal a videli vzadu zarosené okná, po zastavení vozidla pred bytovkou obžalovaného L. T. v C. D., tento z bytu prinesenými dvomi kuchynskými nožmi so šírkou čepele okolo 1,5 - 2 cm a dĺžkou čepele okolo 8 - 10 cm, na odľahlom mieste hneď za obcou smerom na R. Q., bodol poškodeného do oblasti hrudníka vpravo medzi 5. a 6. rebrom, pričom kuchynské nože takto nechal zapichnuté v tele poškodeného približne do 17.00 hod., kedy už mŕtveho poškodeného obaja obžalovaní previezli na miesto v katastri obce W. Q., ktoré vyhliadol obžalovaný U. P., kde sa ho rozhodli zakopať, pričom pri ukladaní do provizórneho hrobu mu jeden z obžalovaných najmenej tromi sečnými ranami ostrou časťou sekery amputoval ľavú ramennú kosť tesne nad lakťom a skôr než ho zasypali zeminou, obaja obžalovaní na neho vyliali tri fľaše kyseliny sírovej určenej do akumulátorov z dôvodu rýchlejšieho rozkladu tela a aby ho nevyhrabala zver a nakoniec poškodeného zahrabali a zamaskovali suchým krovím, pričom na tomto mieste po ukázaní obžalovaným U. P. bolo telo poškodeného aj nájdené dňa 2. marca 2011; bezprostrednou príčinou smrti poškodeného bolo zlyhanie riadiacich a regulačných funkcií mozgu v dôsledku trieštivých impresívnych zlomenín záhlavovej kosti a kosti spodiny lebečnej.

Obvinenému U. P. bol za to uložený podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. d/, j/, l/, n/ Tr. zák. a s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 15 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. mu bol uložený ochranný dohľad na dobu troch rokov.

Obvinenému L. T. súd uložil podľa § 145 ods. 2 Tr. zák. s poukazom na § 36 písm. j/ Tr. zák. a s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 23 rokov so zaradením podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložený i trest prepadnutia vecí, a síce 32 fliaš kyseliny sírovej akumulátorovej 37%, objemu 500ml, ktorej vlastníkom sa v zmysle § 60 ods. 6 Tr. zák. stal štát a podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. ochranný dohľad na dobu troch rokov.

Podľa § 83 ods. 1 písm. e/, § 83 ods. 2 Tr. zák. bolo rozhodnuté o zhabaní sekery bez poriska v prospech štátu.

A napokon podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd oboch obvinených zaviazal spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému T. R.kodu vo výške 555,12 Eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 20. novembra 2013, sp. zn. 3 To 9/2013, odvolania prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a obvinených U. P. a L. T. proti vyššie uvedenému prvostupňovému rozsudku podľa § 319 Tr. por. zamietol (ako nedôvodné).

Obvinený U. P. podal proti obom skôr uvedeným rozhodnutiam, ako i konaniu im predchádzajúcemu, prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie (z hľadiska dodržania zákonnej lehoty je relevantný 30. august 2016, kedy obvinený podal vlastnoručne spísané dovolanie na poštu a adresoval Špecializovanému trestnému súdu), kde ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por., t. j. že bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu a že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

V odôvodnení podaného dovolania obvinený upozornil na to, že dňa 2. marca 2011 o 10.00 hod. mu bola obmedzená osobná sloboda, bol zadržaný ako podozrivý a po následnej domovej prehliadke bol o 15.45 hod. vypočutý v procesnom postavení svedka. Výpovedal bez prítomnosti obhajcu, pod tlakom a vplyvom zavádzajúcich informácií od orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku čoho aj ukázal miesto hrobu poškodeného, a tým bol získaný rozhodujúci dôkaz proti jeho osobe. Obvinený zdôraznil, že po svojom zadržaní nebol zo strany vyšetrovateľa náležite poučený o svojich právach, najmä o práve na obhajcu, keď v danom smere citoval tiež z rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. júla

2015 vo veci Zachar a Čierny vs. Slovenská republika a z 19. decembra 2013 vo veci Jurij Vólkov vs. Ukrajina. Pokiaľ ide o jeho svedeckú výpoveď z 2. marca 2011 o 15.45 hod., tak táto je nezákonná sama o sebe už len s poukazom na to, že svedok je osoba odlišná od páchatela (vychádzajúc zo zásady, že nikto nemôže byť svedkom vo vlastnej trestnej veci), a preto je táto v ďalšom konaní absolútne nepoužiteľná - rovnako ako aj následný nález tela poškodeného. Záverom poukázal na rozsudok najvyššieho súdu z 25. októbra 2011, sp. zn. 2 Tdo 37/2011, z ktorého vyplýva, že nezákonnosť vykonania dotknutého úkonu v predsúdnom konaní (pred vznesením obvinenia) sa prenáša i do nezákonnosti dokazovania na hlavnom pojednávaní, a to bez možnosti vzniknuté účinky porušenia zákona právne konvalidovať.

Čo sa týka obmedzujúceho ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por., toto je podľa názoru obvineného v prípade dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por. neaplikovateľné (teda nie je rozhodujúce, či bola uvedená skutočnosť namietaná v rámci riadneho alebo až mimoriadneho opravného prostriedku) so zreteľom na zjorné porušenie čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1, 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) s tým, že poukázal analogicky na rozsudok najvyššieho súdu zo 16. októbra 2013, sp. zn. 3 Tdo 23/2013).

Na základe vyššie uvedených skutočností preto obvinený U. P. navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 Tr. por. vyslovil porušenie zákona a aby zrušil obe napadnuté rozhodnutia, ako aj chybné konanie im predchádzajúce.

Obvinený L. T. rovnako podal na Špecializovaný trestný súd proti obom skôr uvedeným rozhodnutiam prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie (vlastnoručne spísané podanie obvineného bolo podané na pošte 20. júna 2016), keď ako dovolacie dôvody zhodne uplatnil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por.

Pokiaľ ide o vecné odôvodnenie spomínaných dovolacích dôvodov, obvinený poukázal na tú skutočnosť, že dňa 2. marca 2011 o 10:00 hod. bola obvinenému U. P. obmedzená osobná sloboda a po následnej domovej prehliadke bol v čase o 15:45 hod. vypočutý v procesnom postavení svedka - bez možnosti zvoliť si obhajcu. Menovaný bol pritom zadržaný ako podozrivý z trestného činu úkladnej vraždy, ktorému prislúchajú práva v zmysle § 85 ods. 6 Tr. por. Ako zdôraznil dovolaateľ ďalej, obvinený U. P., počas prípravného konania, ako aj počas hlavného pojednávania opakovane uviedol, že po zadržaní požadoval prítomnosť obhajcu, na čo mu však zo strany vyšetrovateľa malo byť uvedené, že ako svedok obhajcu mať nemôže. Toto porušenie práva na obhajobu obvineného U. P. má mať podľa názoru dovolaťela zásadný význam na vykonané dokazovanie a v danej súvislosti aj rozhodnutie o jeho vine resp. nevine. Ak ide o ukázanie miesta hrobu poškodeného obvineným P., k tomu došlo za použitia ľsti a súčasne nátlaku zo strany vyšetrovateľa. Záverom dovolaateľ upozornil i na vyjadrenie obvineného P. vo výpovedi z 3. marca 2011, kedy tento do zápisnice uviedol, že bol poučený o svojich právach až v Bratislave a nie už v Ledniciach, kde bol zadržaný, čo má podľa jeho názoru podstatný význam z hľadiska hodnotenia následne vykonaných dôkazných prostriedkov (na základe nezákonného dôkazného prostriedku nemôže dôjsť k zabezpečeniu zákonného dôkazu).

S ohľadom na uvedené preto obvinený L. T. dovolaciemu súdu navrhol, aby z dôvodu porušenia zákona s poukazom na § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por. zrušil uznesenie odvolacieho súdu v spojení s prvostupňovým rozsudkom a aby vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a zistil, že pokiaľ ide o dovolanie obvineného U. P., toto je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov, a síce podľa § 382 písm. b/ Tr. por. ako podané neoprávnenou osobou, zatiaľ čo dovolanie obvineného L. T. je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., keďže je zjorné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto

opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

Ak ide potom konkrétne o dovolateľa U. P., tak je relevantné predovšetkým uviesť, že z obsahu spisu vyplýva, že tento urobil na začiatku hlavného pojednávania vyhlásenie o vine v zmysle § 257 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ktoré následne súd aj prijal uznesením podľa odseku 7 posledne zmieneného ustanovenia.

V zmysle § 257 ods. 5 Tr. por. ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/.

Z obsahu uplatnených dovolacích námietok obvineného U. P. je zrejmé, že tieto smerujú (len) voči výroku o vine. Tento je však v odvolacom konaní napadnuteľný len zo strany ministra spravodlivosti, a to navyše iba z jediného dovolacieho dôvodu - s odkazom zásadné porušenie práva na obhajobu.

Vo všeobecnosti považuje dovolací súd za nevyhnutné k tomu uviesť, že ak bolo na hlavnom pojednávaní (súdom) prijaté vyhlásenie obvineného o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b/ alebo c/ (ods. 4) Tr. por., následok z hľadiska neskorších možností napadnutia meritórneho rozhodnutia v odvolacom konaní je nasledovný:

- vo vzťahu k výroku o vine je dovolanie prípustné len z dôvodu § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., pričom jedinou k tomu oprávnenou osobou je minister spravodlivosti (v prípade ostatných subjektov neprichádza od úvahy podanie dovolania s poukazom na § 369 ods. 2 Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. v spojitosti s § 257 ods. 5 Tr. por. - porovnaj R 12/2017);
- vo vzťahu k výroku o treste môže v zásade podať dovolanie každá oprávnená osoba (v prípade všetkých ostatných oprávnených osôb okrem ministra spravodlivosti sa vyžaduje splnenie podmienky uvedenej v § 372 ods. 1 Tr. por.), pričom z hľadiska dovolacích dôvodov v tejto súvislosti prichádzajú do úvahy viaceré dôvody;
- výrok o ochrannom opatrení a náhrade škody - pokiaľ ide o oprávnené osoby, platí to, čo v prípade výroku o treste, napadnuteľné z tomu prislúchajúcich dovolacích dôvodov.

Obvinený U. P. podal odvolanie voči výroku o treste, a teda podmienku uvedenú v § 372 ods. 1 Tr. por. splnil, avšak splnenie tejto by bolo relevantné len vtedy, ak by podaným dovolaním napadol (ním napadnuteľný a odvolacím súdom preskúmaný) výrok o treste. Jeho dovolacie námietky sa však

vecne týkajú výroku o vine (s tým, že ako dovolacie dôvody boli formálne uplatnené dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a g/ Tr. por.), a preto bolo potrebné jeho dovolanie odmietnuť ako podané neoprávnenou osobou.

Pokiaľ ide o obvineného L. T., tu dovolací súd v prvom rade poznamenáva, že menovaný už raz v danej veci podal dovolanie, ktoré bolo uznesením najvyššieho súdu z 26. mája 2016, sp. zn. 2 TdoV 4/2016, podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuté. S poukazom na právny názor pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) vyjadrený v uznesení z 22. októbra 2014, sp. zn. PLZ. ÚS 3/2014 (ustanovenie § 372 ods. 2 Tr. por. nemožno analogicky aplikovať na prípady odmietnutia skôr podaného dovolania v tej istej trestnej veci podľa § 382 písm. c/ Tr. por.), v tomto prípade prichádza do úvahy podať v rámci zákonnej lehoty opätovne dovolanie ustanovenie, avšak akceptujúc zásadu ne bis in idem (nie dvakrát o tom istom) sa nie je možné v ďalšom dovolacom konaní zaoberať tými istými vecnými námietkami, ktoré už boli v predchádzajúcom dovolacom konaní s konečnom platnosťou vyriešené. Čo sa týka obvineného T., porovnaním obsahu jeho aktuálne predloženého dovolania a toho predchádzajúceho je možné dospieť k záveru, že tam uvedené námietky sú z materiálneho hľadiska odlišné (ani sčasti sa neprekrývajú).

Dovolacie námietky obvineného T., uplatnené v preskúvanom dovolaní, sú pritom subsumovateľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., pre použitie ktorého (rovnako ako pre dôvody dovolania podľa písmen a/ až f/) je v § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. ustanovená podmienka predchádzajúcej výtky najneskôr odvolacom konaní - za predpokladu, že dotknutá okolnosť bola obvinenému známa už v pôvodnom konaní. Neplatí potom, čo uvádza druhý z dovolateľov (obvinený P.), a síce, že naposledy uvedené obmedzujúce ustanovenie je v prípade uvedeného dovolacieho dôvodu neaplikovateľné (na danom mieste sa žiada podotknúť, že obe podané dovolania sú z pohľadu vecných námietok v podstate totožné) vzhľadom na zrejmé porušenie čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 1, ods. 3 dohovoru, a to aj s analogickým odkazom na rozsudok najvyššieho súdu zo 16. októbra 2013, sp. zn. 3 Tdo 23/2013.

Spomínané rozhodnutie najvyššieho súdu bolo jedným z podkladových rozhodnutí v prípade zaujímania stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu (a to konkrétne k otázke výkladu a aplikácii ustanovenia § 371 ods. 4 Tr. por. vo vzťahu k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), keď však bolo dňa 8. decembra 2015 pod sp. zn. Tpj 74/2015 prijaté - nižšie citované - stanovisko v súlade s právnym názorom, vyjadreným v inom rozhodnutí:

I. Ustanovenie čl. 2 ods. 2 ústavy limituje uplatnenie ohrozených alebo porušených subjektívnych práv v konaní pred štátnymi orgánmi postupom týchto orgánov ustanoveným zákonom, z čoho vyplývajú aj obmedzenia ustanovené zákonom (lehota alebo iná podmienka na uplatnenie práva). Nezáleží na tom, či ide o právo vyplývajúce aj priamo z ústavy alebo „len“ zo zákona.

II. Ak Trestný poriadok ustanovuje pre uplatnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až g/ Tr. por. podmienku námietky dovolateľovi známej okolnosti, ktorá uplatnený dovolací dôvod zakladá, už v predchádzajúcom (najneskôr odvolacom) konaní (§ 371 ods. 4 Tr. por.), nie je možné bez takého postupu dotknutý dôvod dovolania úspešne použiť a dovolací súd v takom prípade dovolanie vždy odmietne ako zrejme nedôvodné podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Vyššie uvedené závery najvyššieho súdu boli akceptované aj zo strany ústavného súdu, ktorý sa v rámci svojho uznesenia z 15. júna 2016, sp. zn. II. ÚS 499/2016, vyjadril v tom smere, že „záver najvyššieho súdu o tom, že na kľúčovú námietku sťažovateľa nemožno prihliadať vzhľadom na to, že ju neuplatnil v predchádzajúcich štádiách trestného konania, javí z ústavného hľadiska ako akceptovateľný a udržateľný.“

Pokiaľ ide o dovolateľa T., z obsahu predloženého spisu vyplýva, že u tohto nebolo možné konštatovať splnenie podmienky uvedenej v odseku 4 § 371 Tr. por., čo má za následok, že jeho námietkami - ani raz do právoplatného skončenia trestného stíhania nevytýkanými - sa nebolo možné v dovolacom konaní vecne zaoberať (v danej súvislosti možno poukázať i na všeobecne platnú axiому, že zákon poskytuje ochranu tomu, kto sa o svoje práva náležite stará).

Dovolací súd považuje za nevyhnutné k vyššie uvedeného záveru zároveň dodať, že na konštatovanie splnenia podmienky predchádzajúcej výtky u obvineného by bolo potrebné, aby bola v dovolacom konaní uplatnená okolnosť v skoršom priebehu konania aj skutočne vytýkaná, t. j. aby bola táto predostretá ako výhrada (v posudzovanom prípade bol potrebný poukaz na potrebu vylúčiť určité dôkazy z hodnotenia s poukazom na v dovolaní uvádzané okolnosti), a to navyše ním samotným, nie napríklad spoluobvineným či prokurátorom (splnenie podmienky v zmysle § 371 ods. 4 veta prvá Tr. por. sa teda posudzuje samostatne).

S poukazom na vyššie uvedené preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.